

**çinizdeki
dostu
keşfedin**

VEHBİ VAKKASOĞLU

© NESİL

VEHBE VAKKASOĞLU

e-mail: venbivakkasoglu@mynet.com web: www.vehbivakkasoglu.com
iletisim_org@mynet.com

Kahramanmaraş'ta doğan yazar, İstanbul Yüksek İslâm Enstitüsünden mezun oldu. Öğretmenlik mesleğine Milli Eğitim'in değişik kademelerinde 35 yıl emek verdi. Türk çocuklarının eğitimine katkıda bulunması için Berlîne tayin edildi. 6 yıl Almanya'da çalıştı.

İlk kitabı olan "Mehmet Akif" 1968 yılında yayınlandı. O günden bugüne 42 esere imza attı, eğitimciliği ve eserleriyle yepyeni bir gençliğin yetişmesine büyük hizmet etti. İlk gençlik yıllardan itibaren, toplumu eğitici binlerce konferans ve seminer gerçekleştirdi. "Hayatın manası, muhtevası ve özü sevgidir" gerçeğini yaşayarak yaydı ve kitaplarıyla gönüllere yerleştirdi. "Sevgi Merkezli Eğitim" projesiyle hem eğitimcilere, hem anne-babalara, hem de gençlere etkili rehber oldu.

Sadece "Bir Destandır Çanakkale" başlığıyla yurtiçi ve yurtdışında verdiği konferanslar 1400'ü buldu. Yeni bir Çanakkale ruhuyla dirilmenin ve sevginin özünü yakalayıp kendine gelmenin önemli temsilcilerinden biri oldu. Bu çerçevede sevenlerinden meydana gelen "Sevgi Ailesi" bütün dünyada hızla gelişmekte ve sevgi bayrağını her gün biraz daha yükseltmektedir. En büyük zevki, gönüllerden gönüllere sevgi iletişimi kurmaktır.

Ona göre, eğitim hizmetlerinden emekli olmak imkansızdır. Bu yüzden "Hocanın rahmetlisi olur, emekli olamaz" prensibini rehber edinmiştir. Bütün yeryüzünü bir mektep haline getirmeye, seminer ve konferanslar halkasını genişletmeye çalışmaktadır. "Gidemediğin yer ne kadar senin değilse, giremediğin gönül de o kadar senin değildir" cumlesini hayat prensibi olarak kabul etmiştir.

Gençleri çok seven yazar, gençlerle gönül saflarını sık tutmanın, geleceğimizin garantisi olduğuna inanmaktadır.

YAYINLANAN KİTAPLARI

- Ailede Sevgi İletişimi
- Allah'ı Nasıl Anlamalı, Çocuklarımıza Nasıl Anlatmalı?
- Çanakkale'de Şahlananlar
- Bir Destandır Çanakkale
- Nikah Şekeri
- Öğretmenin Not Defteri 1-2-3
- Üzüntüsüz Yaşamak
- Başkasının Günahına Ağlayan Adam
- Kalp Sevmekten Yorulmaz
- Aşk Çağlayanı Mevlana
- Osmanlı İnsanı
- Maneviyat Dünyamızda İz Bırakanlar
- Mehmet Akif
- Doğru Düşünme ve Başarma Sanatı
- İçinizdeki Dostu Keşfedin
- Önce Alkışladılar Sonra Öldürdüler
- Bu Vatanı Terk Edenler
- Yunus Emre
- Son Bozgun
- Avrupa'nın Gerçek Yüzü (Yaşadığım Avrupa)
- Farkınız İslam Olsun
- İslâm Alimleri
- Öğrencime Mektuplar 1-2-3
- Dünyada İslâm'a Koşanlar
- Yeniden Doğanlar
- İslâm Dünya Gündeminde
- Bilinmeyen Kadın
- Devrimlerin Deviremediği
- Our Teacher's Notebook-1 (İngilizce)
- Tagebuch einens Lehrers-1 (Almanca)
- Asım'ın Nesli Onu Çok Seviyor: Akif Dede
- Sevgi Merkezli Çocuk Eğitimi

İÇİNDEKİLER

Önsöz.	7
Sevgi Dostluktur	11
Yüce Yaratıcıya Nasıl Dost Olunabilir?.....	19
Dostsuz Olmak	62
Dostluğun Tadı	66
İnsanlar Kaç Grup?.....	70
Zorbalık ve Sevgi Yanyana Olmaz!	77
Güzel Gören Güzel Düşünür	79
Tamlık İddiası Hamlıktır	82
Aşkla Akmalı	87
Dostluk İçin Altın Kurallar	93
Tabiat Kadar Samimî Değiliz	96
Saygıyla Eğil ki Yücelesin	102
Zirvede Kimler Var?.....	104
Dost Kimdir?	109
Dostluğun Farkında Olunuz.....	118

Sevgiyi Göstermek Nasıl Olur?	120
Daha Çok Kazanmanın Yolu	122
Gerçek Dostun Özellikleri	127
Dost Nasıl Kazanılır?	135
Dostluk Nasıl Devam Eder	139
Hasetten Kurtulmanın Çaresi	148
Garazkârane Taraftarlık Tehlikelidir	152

ÖNSÖZ

İnsan müthiş ve muazzam bir varlıktır. Yaratıkların en mükemmeli ve en üstünüdür. Bu üstünlüğün en önemli özelliği ise, bilmesi ve sevmesidir.

İşte bu sebeple bilmeyen ve sevmeyen insan, yaratılış çizgisinden uzaklaşmakta ve üstünlüğünü yitirmektedir.

Bilginin ve sevginin en tatlı meyvesi ve neticesi ise, dost olmaktır.

Dost olmak, dost bulmak demektir. Çünkü sevgi yürekte hapsedilemez. Gerçekten var olan sevgi, yürekte taşar ve etrafını kendinden haberdar eder.

Çevresinde bilinir olan sevgi de, güzel gönüllü insanları mıknaş gibi çeker, toplar, birleştirir. Dost yürekler bulur birbirini... Daha doğrusu buldurulur birbirine layık yürekler... Rab-bim iyileri iyilerle karşılaştırır. Dostları dostlarla... Dünyada tesadüf yoktur. Dostluk da tesadüfen olmaz. Dostlar da tesadüfen bulmaz birbirini...

Buldurulurlar...

Bu sebeple yüreğimiz hep dost duasında bulunmalıdır.

Her nimet gibi dostluk da dua ile çağrılır.

Her dilimiz ve kalbimiz dost duasında olmalıdır, hem halimiz.

Dost arayan, dost olmalıdır.

Dostluk isteyen, dostluğa giden yolları açmalıdır.

Dost istemekte samimî olan, dost ortamlarında bulunmalıdır. Atalarımız ne güzel söylemişlerdir:

İÇİNİZDEKİ DOSTU KEŞFEDİN

“Hacı hacıyı Mekke’de, derviş dervişi tekkede” bulur.

Peki, dost dostu nerede bulur?

Dostluk güzeldir, tatlıdır, hoştur. . . Dostsuz hayat yaşanamaz. Dostsuz insan, kendisini yalnızlığa mahkûm etmiş olur. Yalnızlık ise, ancak var ve bir olan Allah’a mahsustur.

Bizler, insan olarak yalnız olamayız. Hz. Adem (a.s.) babamız, Cennet’e bile yalnız olamamış, bir arkadaş, bir dost duasında bulunmuş. . . Rabbimiz de o duanın bereketi olarak, Hz. Hawva annemizi yaratmıştır.

Ancak dost bulmak için, önce dost olmak gerekir. İç dünyamız bir başkasını kabul etmeye hazır olmalıdır. Vermeye, paylaşmaya, karşılıksız sevmeye razı olmalıyız.

Bazıları dostluğu yanlış anlıyor.

Almak, payım çoğaltmak ve sadece sevilmek için birini arıyor. Bu arayış asla dostu arayış değildir. Bu arayış, maddeci bir insanın bencilce bir çırpınıştır.

Bu yanlış arayışın bir başka şekli de, yüzeysel dostluk gösterileridir. Bir dostluğu sizden kazanacağını ele geçirinceye kadardır. Kazanmayı düşündüğü şeyi elde eder etmez, var sandığımız dostluk bitiverir. Dost bulduğunu sandan samimî kişi de şaşırır kalır.

Dünya, bu aldanış ve aldatışların nice örnekleriyle doludur.

Dostluk konusunda aldanmamak ve aldatmamak için, samimî ve ciddi olmamız gerekir. Ve bir de sıralamayı şaşdırmamak şarttır.

Dostluğu seven, önce içindeki DOST’u keşfedecek. . .

Herşeyden evvel, yaratılıştan getirdiğimiz dostluk duygusunun farkına varmamız ve kendimizi gerçek bir dost haline getirmemiz gerekir.

Dost arayan, önce kendisini dostluğa lâıyk hale getirmelidir.

Dost bulmakta samimî olan, kendisini aranan ve özlenen bir dost haline getirmelidir.

Yani dost bulmadan önce dost olmak gerek. . . Zaten iç dünyanızdaki dostluk duygusunu keşfeder ve onu açığa çıkarırsanız, ayrıca dost aramanıza da ihtiyaç kalmayacaktır.

İÇİNİZDEKİ DOSTU KEŞFEDİN

Siz, içinizdeki dostu keşfetmeden, dost bulmaya çalışırsanız, asla başaramazsınız.

Kendisi dost gönüllü olanın dost aramasına ihtiyacı kalmaz. Gönüllü bir mıknaats gibi dostlukları cezp eder, çeker.

-Herkesin içinde potansiyel bir dostluk hazinesi var mıdır?

-Hiç şüphesiz ki, evet...

Bütün iş, dostluk muhabbetiyle gözümüzü ve gönlümüze iç dünyamıza çevirmekte... Çünkü Allah, yaratırken öyle takdir etmiş, bizleri dost olmak, anlaşmak, kaynaşmak üzere yaratmış...

Bize düşen, içinizdeki dostluğu keşfetmek, işlemek ve geliştirmektir.

Bizden sonrakilere de bu dostluk duygusunu aşılıyarak, evimizi, şehrimizi, hatta bütün dünyamızı bir barış alemi haline getirmek, hepimizin vazifesidir.

Böyle büyük bir vazifede başarılı olabilir miyiz?

Eğer dostluk duygumuz, dostluğu bize öğretenden kaynaklanıyorsa, evet başarabiliriz. Bu husustaki en büyük örneğimiz, Güzeller Güzeli Efendimiz'dir. O bize, düşmanı bile dost etmenin yollarını göstermiştir.

Dostluk duygumuzu böyle kutsal bir kaynağa dayandırmazsak, özünü kaybeder ve başka bir duyguya dönüşür. İnsanlar arasındaki bir alış-verişten ve çıkar ilişkisinden farksız hale gelir. Yani dostluk adına herkes birer maske takar ve birbirini kandırmaya çalışır. Bir verip beş almaya uğraşır. Manevî duygulardan ve sevgiden çok, maddî olarak ne kazandığına dikkat eder.

Dostlar maddeye, paraya, menfaate yöneldikçe dostluktan uzaklaşır. Çünkü dostluk, özünde ve merkezinde sevgi olan bir manevî zenginliktir.

Bu zenginlikten anlamayan insanlar arasında bile, dostluk tohumları ekebilir. Bunun için, dostluğun önemini kavramış ve onu Allah'a kulluk bilmiş sabır kahramanlarına ihtiyaç vardır.

Bu kahramanlar, "Kimse dost değilse, ben dostum!" diye yola çıkarlar.

"GERÇEK DOST'un binbir isim ve sıfatı kalbimde tecelli etmişken, ben kendimi asla yalnız ve güçsüz hissetmem!" derler.

İÇİNİZDEKİ DOSTU KEŞFEDİN

İçimizdeki dostluk duygusuna dost olarak ALLAH yeter diye düşünürler. O ne güzel bir dosttur. Allah dostu olanın, başka dosta ihtiyacı olur mu?

Bir insana Allah dost olursa, başkaları dostluğundan uzak kalabilir mi?

O Yüceler Yücesi ki, "Ben sizin dostunuzum" buyuruyor. Ve bize, kendisine dua ederken, "Sen bizim dostumuzsun" demeyi öğretiyor.

Bu dostluk kitabını yazdık ki, önce içimizdeki dostu ve dostluk duygusunu keşfedelim. O dostluk heyecanıyla, Allah'ın yarattığı her şeye dostluğumu ilan edelim. Çünkü her şeyin sahibine dost olan, her şeye dost olur.

Bulduğumuz yerde dost yoksa, dostluk bilinmiyorsa bile, biz DOSTLAR DOSTU'na güvenerek ve dayanarak haykıracağız: "Dost arayanlar! Dostluğa susanmış olanlar! Geliniz! Kimse yoksa ben varım. Kalbimdeki sevgi hepimizi dost etmeye yeter!

Geliniz ve nasipleniniz. Bizde aldatmak yok, sahtelik yok! Ücret istemek yok.

Dostluğuma karşı sadece dostluğunuzu istiyorum."

Bu haykırış hepimize ait olsun diye dostluğu yazdık. Tabî ki yazmak yetmez biliyorum. Öyleyse bu kitap bir hitap, bir davetiye olsun dostluğa, barışa, sevgiye... Hep birlikte dostluğu yaşamak üzere bir sözleşme olsun... Şair, "Dost, dost diye nicesine sarıldım. Benim sadık yarım kara topraktır" demesin diye... Dostluk yaşasın diye!

"Ben varım ve dostluğa hazırım diyenler" sağolun, varolun, nuro olun... Dostluğumuz ebedî olsun... Dostluğu bize öğretenin yardımını, yaşayarak bu dünyada en güzelini gösterenin şefaati üzerimize olsun...

Vehbi Vakkasoğlu

Bahçelievler-İSTANBUL

SEVGİ DOSTLUKTUR

Bir zamanlar okuduğum bir hadis-i şerif dikkatimi çekmişti. Bu hadise göre, kıyamete doğru yeryüzünden nimetlerin kaldırılacağı bildiriliyordu. Ancak, ilk kaldırılacak olan nimetin de bal olacağı açıklanıyordu...

Hadisi tekrar araştırıp bulamadım ama, gerçek balın dünyamızdan yavaş yavaş çekildiğini hepimiz gibi çok iyi anlamaktayım. Gerek ziraî ilâçlar yoluyla zehirlenen arılar ve gerekse şeker şerbetiyle beslenerek üretilen ballar, bu nimetin dünyamızdan daha erken çekileceğinin belirtileri gibidir...

Bal kadar tatlı ve şifalı dostluk nimeti de, dünyamızı erken terkedeceğe benziyor. Dostluğun özü de gönülden gelen bir muhabbet yerine, yapmacık ve zoraki sevgilerle doldurulmaya çalışılıyor. Tıpkı balın, tabiattaki çiçek özleri yerine şeker şerbetinden yapılması gibi...

Öyleyse, dostu bilenlere, dostu sevenlere, dostun önemini kavramış bulunanlara bir vazife terettüp et-

İÇİNİZDEKİ DOSTU KEŞFEDİN

Diğer insanlar korku ve endişe içinde çalkalanırken, onlarda korku ve endişe olmayacak.. Nebiler ve şehitlerden olmadıkları halde, bütün iman ehli onlara imrenecek...

Kürsüleri nur, elbiseleri nur, vücutları nur.. Yüzlerinin ışığından ay ve güneş olmadığı halde, mahşer yeri pırıl pırıl olmuş.

"Ya Rabbi, bunlar kimlerdir?.." diye soracak mahşer halkı...

Onlar öyle kimselerdir ki, ayrı ayrı memleketlerden, uzak şehirlerden Allah için bir araya gelip toplanurlar, sevişirler ve Allah'ı zikrederler..

Onlar ne birbirlerine haset ederler, ne buğzederler, ne kin beslerler.. Gönül birliği içinde Hakk'a müstağraktırılar. Allah'ın sevgisinde yok olmuşlardır.

İşte onlar, o kürsülerde oturanlar, Allah için birbirlerini sevenlerdir."

Kenetlenmiş tuğlalar gibi, ayrılmaz bir bütün olmuşlar, kaynaşmışlar, kopmazlaşmışlar.. Kardeş olmuşlar, dost olmuşlar.. Onların biri binden fazladır.

Rabbimizin sevgisinden sevgisiyle yarattığı insan, böylece erer insanlığın sırrına... Böyle lâyük olur insanlığa... Bu sebeble, "Sevmeyende ve sevilmevende hayır yoktur..."

Bu sevgiyle bir kubbeyi meydana getiren taşlar gibi olurlar.. Birinin hayatı, ötekilerle irtibatlanır ve asla yalnız ve tek olamazlar. O dost gönüllüler birbirlerinde fani olmuşlar, erimişler, kaybolmuşlardır.

İÇİNİZDEKİ DOSTU KEŞFEDİN

Bu duygularla dost olmuş iki arkadaş... Ölünceye kadar da ayrılmamaya karar vermişler... Fakat zaman içinde birisi çizgisini bozmuş ve ahbine sadık kalandan ayrılmış...

Ayrılrken de demiş ki:

“Gel şu dostluk anlaşmasını bozalım... Benim yüzümden senin yüzün kara olmasın...”

Diğer arkadaş kabul etmemiş:

“Hayır... Sana sonradan gelen bir heva, bir kusur sebebiyle kardeşliği, dostluğu bırakmam,” demiş...

Ve bu kardeşi düzelinceye kadar bir şey yememeye, içmemeye söz vermiş ve sürekli dua etmiş... Artık halsizliği artıp da ölüm derecesine geldiği zaman, Allah-u Teala bozulan dostuna bir pişmanlık vermiş... Adam ağlayarak gelmiş ve pişman olarak yeniden dostluğuna kaldığı yerden devam etmiş...

Dost dostun ayıbını, açığını, günahını araştırmaz... İstmeden böylece haberdar olsa, yapacağı şey, dostunu bırakmamaktır. Eksiğini, noksanını, ayıbını örtmek, gizlemek ve izale etmeye çalışmaktır.

Dost, dostunu dostca düzeltmeye çalışır... Sevgiyle, saygıyla, şefkatle, ince bir ilgiyle tashih etmeye uğraşır... Onun iyiliği için dua eder...

Birbirimizin kusurlarını araştırmamak Rabbimizin'in emridir.

Hız. İsa Aleyhisselâm buyurdu ki:

“Bir adam uyurken rüzgâr üzerini açsa, ne yaparsınız?”

İÇİNİZDEKİ DOSTU KEŞFEDİN

“Hemen varır, üstünü örteriz,” dediler..

Hız. İsa Aleyhisselâm, taşı gediğine koydu ve irşadını şöylece yaptı:

“Fakat siz öyle yapmıyorsunuz... Bir kardeşinizin aleyhinde konuşulsa, ben de şu kusurunu gördüm, o da şöyle yapmıştı diyerek, hatalarını açılıyorsunuz...”

Dost, dostun örtüsü, perdesi, muhafazasıdır...

Bediüzzaman, Şeyh Sadî'den nakleder ki; “İki cihanın rahat ve selâmetini, iki harf tefsir eder, kazandırır:

1) Dostlarına karşı mürüvvetkârane muâşeret...

2) Ve düşmanlarına sulhkarâne muamele etmektedir..

Muâşeret: Birlikte yaşayıp iyi geçinmek demektir.

Mürüvvet ise, insanlık, insanlığa uygun olanı yapmak, güzel ve iyi olan şeyleri alıp, kötülükleri bırakmak, mertlik, yiğitlik anlamlarına geliyor.

Düşmanlık edenlere de sulh, yani barış çizgisinde davranmak tavsiye ediliyor... Yüreğinde DOSTLUK olan, bunu dost, düşman herkese derece derece yansıtır. Her davranışında mutlaka dostluğun izi, eseri, tesiri görülür...

Dost yürekli Adam, kötülüklerle düşmüş olana da dostcadır... O kötülükle, kötüyü ayırır. Düşmanlığı kötülüğedir, kötüye değil... Bir hakim, mesleğini sorduğu sanıktan şu cevabı alır:

“Affedersiniz Efendim, genelev kadınıyım...”

Cevap, yürek ehli dost bir hakime aittir:

İÇİNİZDEKİ DOSTU KEŞFEDİN

“Asıl sen bizi affet kızım, asıl sen bizi affet...”

Dost adama, yedi kat yabancı da dosttur. Allah'ın ayalı olan halkın her bir ferdini, bir dost adayı olarak görür, dostluk gösterir. Dostluğun gerektirdiği gibi davranır...

O çağdaş güzellerden biri idi Fethi Gemuhluoğlu... Beyoğlu'nda bir mağazaya girer. Bir gömlek alacaktır.

Satıcı kıza, büyük bir nezaketle, babacanca, şefkatlice davranır. O da haddinden fazla ilgi gösterir... Bütün gömlek çeşitlerini, istemediği halde serer önüne...

Sonunda beğendiği gömlekler paketlenir. Ancak satıcı kız, o güne kadar rastlamadığı cinsten bir dost gönüllüye rastladığını hisseder. Hesabı ödeyip çıkarırken, kızcağız, o sevgi yetimi, şefkat öksüzü binlerce emsalinden biri olarak, koşar gelir ve âdeta bütün duygudaşları adına der ki:

“Efendim, müsaade eder misiniz, sizi öpebilir miyim?..”

Fethi Bey, gözyaşlarını tutmaya çalışarak, titrek dudaklarını, duyulur duyulmaz bir sesle kıpırdadır:

“Tabî evlâdım, tabî...”

Ve mahcubiyetten kızarmış yanağını, o dostsuz ve sevgisiz bıraktığımız gönlü güzel kızcağıza uzatır...

Dostluğa hasret bıraktığımız sadece genç kızlarımız mı? Sanat güneşi diye anıp, mutsuzluğun gayyasına fırlattığımız Zeki Müren de o bahtsızlardan değil miydi meselâ?..

İÇİNİZDEKİ DOSTU KEŞFEDİN

Bir şiirinde, "Vefa arıyorum, dost arıyorum!" diye feryat etmiyor muydu?

Ama feryadına ses veren bir dost bulabildi mi? Yoksa, sonuna kadar, Vefa'yı eski bir İstanbul semti, dostu sözlükte kalmış bir kelime olarak mı hatırladı...

Dostluğun bedeli nefsaniyetten arınmaktır. Nefsanî duyguları bir yana atmak, kötülükleri emreden nefsin burnunu her daim toprağa sürtmektir. Çünkü dostluk, vefa ister, fedakârlık ister, aşk ister, kadir-kıymet bilmek ister, katlanmak, katlanmak, katlanmak ve asla kırılmamak ister..

Üstelik, kendi varlığını daima daha aşağı görmek ister, ancak tevazu tabanına oturur. Kibirle, gururla, kendini beğenmişlikle, bencillikle yürümez...

Dostluğun bedeli cana zor gelir. Çünkü hep yatırımı yapılan, ama asla karşılığı beklenmeyen bir çaba gerektirmektedir. Bu sebeble dostluk önce HAKK'A DOSTLUK olarak temellenmelidir.

Zaten, herşeyini borçlu olduğu Yüce Yaratıcı'ya dost olamayan kime dost olabilir ki?... Hakk'a dostluğun alternatifi Şeytan'a dostluktur. Daha doğrusu, Şeytan'a köleliktir. Çünkü Şeytan kimseye dost değildir. Onunla dost olunamaz...

YÜCE YARATICI'YA NASIL DOST OLUNABİLİR?

Bu büyük ve muhteşem ilişkiye, zayıf ve aciz insanın gücü yetebilir mi?

Peygamberler Tarihi bu konuda insana yol ve yön gösteriyor, eğitici oluyor. Allah'ın Dostu ünvanıyla anılan (Halilullah) Hz. İbrahim Aleyhisselâm Hak dostluğunda imtihanını yüzakıyla vermenin müstesna örneğidir.

Nemrud'un yaktırdığı muazzam ateşe atılırken, meleklerin yardımını bile istemeyendir o... Hasbünal-lahi ve ni'mel Vekil-Allah bize kafidir, O ne güzel bir Vekil'dir" diyen, Dost yolunda ateşi hiçe sayandır o...

Böyle bir itimat ve teslimiyete karşı Rabbimiz, "Ey ateş, selâmetli bir soğuk ol!" emrini vererek, yangını gülistana çevirdi.

Dostun gönlünde tek aşk vardı. En zor zamanda bile o tek sevdaya ortak kabul etmedi... Rabbim ne di-yorsa, odur dedi... Sonuçta da hiçbir mahlûkun yapamayacağı yapıldı...

İÇİNİZDEKİ DOSTU KEŞFEDİN

En Yüce'ye dostluk kolay mı? İmtihan devam etti... Hele de, en çok sevdiğini DOST yoluna kurban etme emri alındığında, deneme ailecekti. Hz. İbrahim, içindeki putları bütünüyle kırmış, halis bir Tevhid ehli olarak, Hz. İsmail'i gözden çıkardı... Hz. Hacer vali-demiz, madem ki Rabbimiz istedi dedi... Hz. İsmail de babasına ve annesine uygun düşündü...

Taşlanmış ve kovulmuş Şeytan, hiçbirini kendisine dost olarak bulamadı. Zira onlar ailecek gerçek dostu, dostlar dostunu ve varlığa DOSTLUĞU öğretene bulmuşlardı...

Bizim dostluğumuzun bedeli nedir?

Elbette büyüklerin dostluk imtihanı da büyük olur. Ancak biz de imtihansız bir dostluğa talip gibi görünmüyor muyuz?

Rahmetli Fethi Bey'in diliyle, "Dost ol kişidir ki, öldürülmesi muhakkak ve mukarrer olan gecede, Peygamber-i Ekber'in yatağında yatar, O'na Şah-ı Velayet denir.

Dost ol kişidir ki, Yâr-ı Gâr'dır.

Kucağında, mübarek bir emanet vardır.

Bütün delikleri elbisesinden muhtelif parçalarla tıkar.

Son deliğe tabanını dayamıştır.

Kucağındaki mübarek emanet, uyumayan uyanıklık içinde uyur gibi görünmektedir.

Oradan Ebubekr'i yılan sokar.